

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΒΑΛΚΑΝΙΚΗ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ζωή και κόττα τὰ περνούσε, πού λέτε, ο Κ. Καράφας, εκεί κάτω στὰ μετόπισθεν, σ' εκείνο τὸ ξενόφωνο χωριὸ τῆς Δράμας.

Εκεί μέσα δὲ περνοῦσαν ὅλοι σὰν μιὰ οἰκογένεια...

Μένει, μὲ αἷμα πού ἔβραζε καὶ μάτια πού διψοῦσαν. Γιά ὅσους δὲν βαστάνε στὰ δυνατὰ τὰ φάρμακα, εἶχε καὶ τὴν κόρη τῆς τὴν Σίικα, δεκαοχτὼ - δεκαεννῆς ἐτῶν, γιομάτη καὶ τούτη καὶ δεμένη, ἀλλὰ ξανθὴ καὶ κάτασπρη, σὰν τὸ νεόπιαστο προζύμι.

Μικρὴ παντρεύτηκε ἡ Στόϊνα, μικρὴ ἐπαυδοβόλησε τὴ Σίικα, μικρὴ καὶ πάλι χήρεψε, ἡ κόρη τῆς μεγάλωσε, κι' αὐτὴ, μεγαλωμένη δὲν εἶχε.

Τὴν βαστάζε ο χρόνος κι' ὁ καιρὸς, ἐκεῖ σὲ μιὰ ἡλικία, στὴν ἡλικία πού ἔχει, καθὼς λένε οἱ εἰδήμονες, τὶς πιὸ πολλές τὶς γλύκες.

Στὴ μιὰ τοῦ σπιτιοῦ τὴν κάμαρα ἔμεναν αὐτὲς ἡ δυὸ καὶ λίγο παραμέσα - μιὰ πόρτα τοὺς χώριζε - ὅλο τὸ ἔμψυχο νοικοκυριό τους: γουρούνια, κόττες, ἕνα γαϊδουράκι, πάπιες καὶ ἀγελάδες, δυὸ κατσίκες, ἕνα πρόβατο καὶ μιὰ χήνα, πού ὅλη τὴ νύχτα ξεφωνοῦσε:

— Χί-χί-χί!... καὶ χί-χί-χί!...

Στὸ ἄλλο τὸ δωμάτιο, τὸ ἀπὸ δῶ, τὸ πιὸ καλὸ, πού ἦταν σαλόνι, ἔμενε ὁ Καράφας, ὁ ἀνθυπασπιστής.

Ἡ Σίικα τοῦ ἔστρωσε ἀπὸ τὴν προῖκα τῆς δυὸ μάλλινα σεντόνια καὶ τοῦβαλε κι' ἕνα προσκέφαλο γεμάτο ἀπὸ βαμπάκι ἀξεκόκκιστο.

Καὶ μιὰ πού τὸ σπιτάκι αὐτὸ ἦταν στὴν ἄκρη τοῦ χωριοῦ κι' ἀπάνω στὸ δρόμο τὸν περαστικό, κονεῦανε ἐκεῖ καὶ ἄλλοι, φίλοι καὶ γνωστοί, πού κατεβαίνανε ἀπὸ τὰ ἄλλα τοῦ Ζυρνόβου τὰ χωριά, νὰ πᾶν στὴν πολιτεία.

Ὅλοι αὐτοὶ, βεβαίως ἔμεναν μέσα στὸ δωμάτιο τῆς οἰκογενείας, θρίσκοντας περιποήσι καὶ φιλοξενία κάτω ἀπὸ τὰ ἴδια τῆς χήρας, τὰ καλὸδεχτα σκεπάσματα.

Ἡ Στόϊνα κ' ἡ Σίικα, φιλόξενες καὶ ψυχικάρες, κάναν ὅ,τι μπορούσαν γιὰ νὰ ξεκουράσουνε τοὺς κουρασμένους φίλους, τοὺς διαβάτες καὶ δικούς.

Μόνον, πού ὅταν ἔμεναν αὐτοὶ ἐκεῖ, δὲν ὑπῆρχε θέσις στὸ δωμάτιο γιὰ τὴν ὀρτινάντσα τοῦ Καράφας, πού ἀναγκαζόταν ἔτσι νὰ πάρη τὶς κουβέστες τῆς καὶ νὰ πάη νὰ κοιταστῇ στῆς ἐκκλησίας τὸν γυναικωνίτη, ἡ ἀπάνω στὸ σχολεῖο, σὰν εὑρίσκε τὸ δάσκαλο νὰ πάρη τὸ κλειδί.

Ὁ Κ. ἀνθυπασπιστής τὰ ἔχασε...

— Πάλι ἔχουμε μουσαφιρέους! ἔλεγε κουνώντας τὸ κεφάλι του. Ἀνάθεμά τους καὶ θὰ πάρω καμμιά ποῦντα!

Μουσαφιρέους - ξεμουσαφιρέους, ὁ Καράφας δὲν εἶχε σχέσι μ' αὐτούς.

Μόνος στὴν κάμαρά του, μὲ ξύλα μπόλικά στὸ τζάκι του, καθόταν κι' ἔψηνε κάστανα στὴ χόβολη, βοηθούμενος ἀπὸ τὴν Σίικα, πού ἀνελάμβανε νὰ τὰ θγάξῃ μὲ τὰ χέρια τῆς ἀπ' τὴ φωτιά καὶ νὰ τὰ καθαρίξῃ.

Ὅλα πηγαίνανε καλὰ καὶ ἄγρια. Μόνον πού ὁ Καράφας, ἀπὸ τὶς κακουχίες τοῦ πολέμου βέβαια καὶ τὸ ὑγρὸ καὶ νοτισμένο κλίμα τοῦ χωριοῦ, διαρκῶς ἦταν συναχωμένος.

Καὶ τότε, ἡ καλόκαρδη ἡ Σίικα, ἄφηνε ὅλο τὸ θάρρος τῆς φροντίδος τῶν μουσαφιρέων στὴ μητέρα τῆς καὶ περνοῦσε στὴν κάμαρα τοῦ ἀνθυπασπιστή, πού ἀσυνήθιστος ἀπὸ τὸ κλίμα, κρυολογοῦσε διαρκῶς καὶ εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ ζέστη.

Καὶ ἂν εἶνε ὅλα σωστά - ὅσα ἔλεγεν ἡ ὀρτινάντσα - ἡ Σίικα ἦταν μιὰ σόμπα ζωντανή, πού ἔκαιε σὰν καζάνι ἀτμομηχανῆς σιδηροδρόμου ἐν κινήσει...

Ἀλλὰ αὐτὰ εἶνε ἀδιακρίσιες καὶ οὔτε πρέπει νὰ τὰ ἀναφέρουμε, γιὰ ἀποτελοῦνε, ἐπὶ τέλους, καὶ κάποια παραβίασι τοῦ οἰκογενειακοῦ ἀσύλου!...

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ὁ Καράφας τὰ περνοῦσε σὰν στὸ σπῆτι τοῦ καὶ τοῦ περνοῦσαν γλήγορα ὅλα τὰ κρυολογήματα, καὶ ὅσα ἄσταξε στὸ μέτωπο, καὶ ὅσα ἔπαιρνε ἐκεῖ πέρα, ἀμάθητος καθὼς ἦταν στὸ ἀναθεματισμένο κλίμα τοῦ Ζυρνόβου!...

Ἀλλὰ τί διάολο εἶχε πάθει σήμερα ἡ Στόϊνα;

Σὰν μανιασμένη μπῆκε στὴν κάμαρά του καὶ τοῦ ἀξίωσε νὰ φύγῃ ἀμέσως ἀπὸ τὸ σπῆτι τῆς.

— Ντά μπέγκας! Τσοῦς οὐ νὲ τσοῦς; Ντὸ μπέγκας!

Αὐτὸς μὲ τὸ καλὸ καὶ μὲ τὸ γέλιο τὴν δέχτηκε πρωτὶ-πρωτὶ, ὅπως πάντα, πού τοῦ ἔφερνε πέντε αὐγά καὶ τὰ πλήρωνε μιὰ δραχμὴ τὸ ἕνα.

— Ἀκριβὰ, τῆς εἶπε, μὰ τῆς ἔδωσε ἀμέσως

τὰ λεπτὰ.

Ἐκεῖνη θύγηκε ἔξω, κι' ἔκρυψε φαίνεται τὶς πέντε τῆς δραχμὲς καὶ ἔπειτα γύρισε, σὰν λυσσασμένη, σκούζοντας νὰ φύγῃ ὁ Καράφας, ἀμέσως, ἀπ' τὸ σπῆτι τῆς.

Ὁ ἀνθυπασπιστής σταυροκοπιόταν, δὲν μπορούσε νὰ καταλάβῃ τίποτα. Τὴν πῆρε μὲ τὸ καλὸ μὰ πού νὰ ἡσυχάσῃ ἐκεῖνη, πού διαρκῶς ἐφώναζε καὶ χτυποῦσε δυνατὰ τὴν πόρτα γιὰ νὰ φύγῃ:

— Σέγκα! Σέγκα!

— «Νὰ θύμωσε, σκέφθηκε ὁ ἀνθυπασπιστής, πού τῆς εἶπα ὅτι εἶνε ἀκριβὰ τ' αὐγά;»

Ἀλλὰ πάλιν ἔλεγε μέσα του. — «Καὶ πού στὴν ὀργὴν κατάλαβε τί τάχατε τῆς εἶπα!... Αὐτὴ δὲν ξέρει γρὺ ἑλληνικά!... Οὐτὶ «αὐγὰ», οὔτε «ἀκριβὰ», οὔτε καὶ... (Συνέχεια στὴ σελίδα 53)

Ἡ ὀρτινάντσα φέρεται νὰ κοιμηθῇ στὸ σχολεῖο.

Ὅλοι ὅσοι περνοῦσαν κουρασμένοι ἀπὸ τὰ ἄλλα, τοῦ Ζυρνόβου τὰ χωριά.

Ἡ Στόϊνα τοῦ ἔφερνε πέντε αὐγά πρὸς μιὰ δραχμὴ τὸ ἕνα.